

ninger, idet jeg jo er klar over, at der kan være Uoverensstemmelser mellem mit Parti og den højtærede Undervisningsminister. Men der er ogsaa mange og vigtige Punkter, hvor vi kan tiltræde Forslaget, og vi vil samarbejde med enhver, som ønsker at faa et godt og sundt Fremskridt i Læreruddannelsen i vort Land til Held for den danske Folkeskole

A. M. Hansen: Jeg vil begynde med at udtale min Glæde over, at Rigsdagen nu for Alvor skal til at beskæftige sig med Spørgsmaalet om en bedre Læreruddannelse. Dette Spørgsmaal er i lange Tider blevet drøftet og trænger stærkt til at blive løst. Skønt vi fik vor sidste Seminarielov i 1894, kan man dog med Rette sige, at vor Seminarieordning hviler paa Loven af 1857 og altsaa er 68 Aar gammel. De Forandringer, der siden da er sket, har næsten hver Gang været af den Karakter, at man har skærpet Eksaminen og Optagelsesprøven og nu og da føjet enkelte Fag til. Saaledes fandt der jo i 1889 en betydelig Skærpelse Sted, som jo ogsaa havde det til Følge, som det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard omtalte, at en umaaelig stor Procent af Eksaminanderne faldt ved de afholdte Lærereksaminer. Men udover dette, at man indførte flere Fag, skete der egentlig ingen Forbedring. Det betød yderligere Krav til Lektie læsning og mere Eksamensterperi, men at det betød bedre Læreruddannelse, Højnelse af Lærerstanden i Almindelighed, kan vist neppe siges. Den Fejl, der gennem Tiderne er begaaet, er efter min Mening den, at man har haft alt for stærk Tro til selve Eksaminen, saa at man, hver Gang der var Tale om en forbedret Uddannelse, nøjedes med at ændre ved Eksamenskravene.

I det her foreliggende Lovforslag forekommer det mig, at der gøres et ærligt Forsøg paa at forbedre Uddannelsen, og det tror jeg, man fra alle Sider vil hilse med Glæde. Jeg synes ogsaa, dette siges tydeligt i Forslagets første Paragraf, hvor der staar, at Lærerskolens Undervisning skal være præget af de Krav, Elevernes fremtidige Gerning som Lærere stiller til dem. Her er der peget paa noget saare vigtigt, nemlig det, at Lærerskolen skal lære sine Elever at undervise. Man skulde tro, det var saa indlysende, at det ikke behøvedes at siges, men vi ved jo, at der hidtil er blevet gjort alt for lidt ved den Side af Uddannelsen. Ikke fordi man har savnet Blik for Nødvendigheden deraf, men snarere fordi den korte Uddannelsestid, 3 Aar, har medført, at man har maattet bruge det

allermeste af Tiden til Kundskabsmeddelelse, saa at der blev for lidt Plads til den praktiske Uddannelse.

Jeg ved nok, der er dem, der vil paastaa, at man ikke kan lære at undervise, lige saa lidt som man kan lære at blive Kunstner, hvis man ikke dertil har medfødte Anlæg. Det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard var lidt inde paa at omtale, at der findes fødte Pædagoger, Pædagoger, som man siger, af Guds Naade, men jeg tror, at selv om vi kan være glade ved, at der findes saadanne, vil det ærede Medlem være enig med mig i, at der er saare faa af dem. De fleste, ja, saa godt som alle, vil have i høj Grad Brug for at vejledes og opøves i de Metoder, som er Frugten af erfarne Skolemænds praktiske Skolearbejde. Det er for at faa mere Tid til denne praktiske Uddannelse, at man lægger et Aar til Uddannelsestiden, og det er efter min Mening den vigtigste Bestemmelse i Lovforslaget. Det har da ogsaa vist sig, at dette Krav var man fra alle Sider i den store Skolekommission enig om at stille.

At Vægten nu skal lægges paa Læreruddannelsen, ser jeg et Bevis paa i, at alle-rede i § 3 omtales Ordningen af den til enhver Lærerskole knyttede Øvelsesskole. Den skal være af den Beskaffenhed, at den med Hensyn til Klassedeling, Lærerkæfter og Undervisningsmateriel kan blive en Mønsterskole. Jeg ser heri et Bevis for, at vi faar den praktiske Skolegerning frem i forreste Række, hvad der jo kun er naturligt. Jeg forstaar ikke — maa jeg sige det i denne Forbindelse — det ærede Medlem Hr. Vesteragers Ængstelse for at faa en saadan Mønsterskole ved Seminarierne. Thi det er dog sikkert, at man faar de bedste Resultater i en saadan Mønsterskole, og det, som man bl. a. skal, foruden det at lære direkte at undervise, er dog dette, at man skal vise, hvad der ved en saadan god, fornuftig, metodisk Undervisning kan naas, naar de dertil nødvendige Betingelser er til Stede. Hvis man saa som Lærer kommer ud paa Landet til en af disse 2-klassede Skoler — som jeg vil haabe, der ikke i ret lang Tid skal være mange af —, hvor Klassedelingen ikke er saa gennemført, saa skulde jeg tro, at man vil finde paa at indordne sin Undervisning derefter.

Jeg vil gerne udtrykke min Tilfredshed med Bestemmelsen i § 7, 2det Stykke, der siger, at Eleverne i 3die og 4de Klasse kan vælge mellem visse Faggrupper, hvor de faar Lejlighed til at komme helt oven over Lektie læsningen — for det antager jeg er Tanken —, og faa Tid til virkelig Fordybelse i Stoffet. Men hvis jeg her maatte frem-